

ומטה אוזן לוודא אם כולנו נושמים או חס וחלילה... כי
הלא כבר אמרנו שהאויב מספר 1 הוא הקור. עוד ימם
אחדים לאחר ה"מאורע" הייתה שבת ומשיחת בו, עם שהיא
מASHIMA את עצמה ואומרת: "איך נתתי לו להוציא את
הילדים החוכה יחפים וחצי ערומים ועוד אחורי אמבטיה
חמה". ואף-על-פייכן, כל הכבוד לאדון הורביז; ה"טיול"
בחוץ ואפלו היה זה בליל חורף קר, היה הדבר הנחוץ
והמועיל ביותר בליל העלפונות ההוא.

אבל, אותו אדון בויביז (כך קראו לו תרצה ואזרח הקט-
נים והשם המשובש השתרש בيتנו), אדם קשייש בגיל
שבין שיבה לגברות, היה מבאי ביתנו. בלילות שבת לאחר
הסעודה הדשנה בביתו, היה אורחינו הקבוע בשל המיחם
המזמין על שולחנו והתה שהיה בשבת — טוב יותר.
בנichوتא היה עולה במדרגות הבית מפזם לו ניגון כלשהו
והמקל שבידו משמע נקישות קצובות קלויי לניגון. היינו
מתחרים מי יקדים לבשר להורים על בואו של אדון בויביז.

וועוד טiol שוניה מהשאר ולא סתם שוניה אלא ממש יוצא
דופן.

א) משום שהוא טiol הבלדי של אבא ויהודיה.
רב) משום שהגיעו בטילים עד קהיר אשר במצרים. לא
פחות ולא יותר.

וכי מלטה זוטרתא היא? מי חשב אתם ימים על מין
אפשרות צו. מקום פטאום ולנסוע קהירה.

ובאמת היה זה פטאום ובלי כל תיכון מראש. סתם כך.
ביום בהיר אחד, איך כלב שעשועים או מין כלב אחר, נשך
לו ליהודיה ברגלו.اما נבהלה כרגע, הלא היא אמא,
והיהודיה מיד לד"ר מלכין הרופא בראש-פינה. ד"ר מלכין